

Sygn. akt VIII Cz 520/13

POSTANOWIENIE

Dnia 13 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu VIII Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Rafał Krawczyk (spr.),

Sędziowie SO Włodzimierz Jasiński, SO Małgorzata Kończal

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2013 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...)spółki akcyjnej w T.

przeciwko J. J., B. J., C. P. (1) i C. P. (2)

o zapłatę

w przedmiocie przywrócenia terminu odrzucenia zarzutów

na skutek zażaleń pozwanych C. P. (1) i C. P. (2)

na **postanowienie Sądu Rejonowego w Toruniu**

z dnia 29 marca 2013 r.

sygn. akt I Nc 274/08

postanawia: oddalić zażalenia

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy odrzucił wnioski pozwanych C. P. (1) i C. P. (2) o przywrócenie terminu do wniesienia zarzutów od nakazu zapłaty z dnia 19 lutego 2008 r. I Nc 274/08 oraz odrzucił ich zarzuty. Sąd ten wskazał, że zgodnie z art. 169 § 4 k.p.c. po upływie roku od uchybionego terminu przywrócenie jest dopuszczalne w wyjątkowych wypadkach, natomiast w niniejszej sprawie minęło ponad pięć lat a zarazem nie zachodzą żadne wyjątkowe okoliczności, którego uzasadniałyby przywrócenie terminu. W konsekwencji zarzuty podlegały odrzuceniu jako spóźnione.

C. P. (1) i C. P. (2) wnieśli tożsamej treści zażalenia na odrzucenie ich zarzutów, zarzucając naruszenie art. 494 § 1 k.p.c., art. 485 k.p.c., art. 357 k.p.c., art. 139 k.p.c., art. 169 § 4 k.p.c. oraz niewyjaśnienie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia. Wnieśli o zmianę zaskarżonego postanowienia i przywrócenie terminu do złożenia zarzutów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenia pozwanych nie zasługiwały na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 169 § 4 k.p.c. po upływie roku od uchybionego terminu jego przywrócenie jest dopuszczalne tylko w wypadkach wyjątkowych. Pojęcie „wypadków wyjątkowych” nie zostało określone w ustawie, nie ulega jednak

wątpliwości, że chodzi o sytuacje nadzwyczajne, atypowe. Tymczasem okoliczności powoływane przez skarżących jako podstawa do przywrócenia terminu, a mianowicie nieotrzymanie przesyłek sądowych zawierających nakaz zapłaty, nie tylko nie mają charakter wyjątkowego, ale należy wręcz uznać je za typowe. Należy bowiem przypomnieć, że przesyłki były bowiem kierowane na adres, pod którym oboje pozwani nadal odbierają korespondencję z sądu, w tym odpisy zaskarżonego postanowienia. Były dwukrotnie awizowane, a wobec ich niepodjęcia zostały zwrócone do sądu. Zaprezentowany sposób doręczenia zastępczego był skuteczny z punktu widzenia art. 139 k.p.c. Ewentualne nieprawidłowości, niezawinione przez pozwanych, a skutkujące tym, że w rzeczywistości nie otrzymali przesyłek, mogłyby uzasadniać przywrócenie terminu w zasadniczym dopuszczalnym terminie, a więc w ciągu roku od uchybienia terminu.

Na wyjątkowość sytuacji nie wskazuje także podłoże ani charakter sprawy, ani sytuacja życiowa pozwanych, ani też treść formułowanych przez nich zarzutów, zwłaszcza zarzut sfalszowania ich podpisów na wekslu, gdyż nie został on w żaden sposób uprawdopodobniony, choćby za pomocą zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa fałszerstwa.

W tym stanie rzeczy należy stwierdzić, że nie zachodzi wyjątkowy wypadek pozwalający na przywrócenie terminu po upływie roku od uchybionego terminu. Konsekwentnie, wobec braku przywrócenia terminu, zarzuty obojga pozwanych należało uznać za złożone po upływie ustawowego terminu i z tej przyczyny odrzucić (art. 494 § 1 in principio k.p.c.).

W świetle powyższych rozważań zarzuty podniesione w obu zażaleniach były bezpodstawne. Sąd Rejonowy trafnie przyjął brak podstaw od przywrócenia terminu i, wbrew skarżącym, zasadnie skupił swoje wywody wokół tej okoliczności, skoro odrzucenie zarzutów było jej automatyczną konsekwencją.

Dlatego też należało postanowić jak w sentencji (art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c.).